Deschiderea Universităţii din Sibiu

Cuvântările rostite

Am anunţat la timp programul festivităţii deschiderii Universităţii din Sibiu.

Cu acest prilej s'au rostit următoarele cuvântări:

Cuvântarea d-lui rector Sextil Puşcariu

In aceşti douăzeci de ani Universitatea Dacică Superioară privită la început cu puţină încredere la noi în ţară şi mult hulită de duşmanii noştri peste hotare, a isbutit să se impună ca un factor cultural de primul rang şi să desvolte o activitate apreciabilă şi apreciată.

CETATEA SIBIULUI

Sibiul din care Gheorghe Lazăr, protejatul Baronului Bruckenthal, a descins în Ţara Românească, în care, la începutul secolului trecut editorii saşi răspândeau carte românească, în care marele Mitropolit Şaguna a pus temeiuri de veci bisericii noastre strămoşeşti, în care se ţineau adunările naţionale şi apărea Tribuna, din care Consiliul Dirigent a condus destinele Daciei Superioare — a primit trei Facultăţi ale Universităţii noastre pribegi între zidurile lui, iar Timişoara, capitala ospitalieră a Banatului, binecuvântat de bogăţii materiale şi spirituale adăposteşte Facultatea noastră de Ştiinţe.

Tuturor celor ce în zilele grele ne-au întins o mână de ajutor, le exprim cele mai vii mulţumiri. Sentimentele noastre de gratitudine se îndreaptă înainte de toate către dvs., domnule general, atât în calitate de Conducător al Statului, cât şi de ministru al Armatei. Ne-aţi pus la dispoziţie cu generozitate sumele mari de care avem nevoie, iar acum în urmă aţi donat, din economiile realizate la preşedinţia Consiliului de miniştri, cinci milioane pentru procurarea unui cămin pentru studenţii noştri. Armata a adus sacrificii grele cedându-ne două din clădirile de care avea nevoie pentru pregătirea ofiţerilor de infanterie.

Mulţumirile noastre se adresează de asemenea d-lui ministru al Educaţiei Naţionale, care cu suflet larg a dat ascultare cererilor noastre, a căror dreptate nimeni nu o putea judeca mai bine decât acest distins profesor universitar. Toată înţelegerea şi toată bunăvoinţa de a ne ajuta am găsit-o şi la d. ministru al sănătăţii, care ne-a pus la dispoziţie spitalele pentru instalarea unor clinici şi ne-a făgăduit material sanitar.

Şi autorităţile sibiene s'au grăbit să ne ajute după posibilităţi pe care unele le-au conceput în mod mai larg decât altele. Ţin în deosebi să mulţumesc cu acest prilej Comitetului şcolar al liceului de fete „Domniţa Ileana" care prin preşedintele ei, d. administrator financiar Ion Cioreanu şi prin d-na directoare Iliescu, ne-au cedat, pentru vremelnica noastră aşezare la Sibiu, clădirea măreaţă, terminată de roşu, a noului lor liceu.

Mulţumind tuturor celor ce ne-au înlesnit mutarea dela Cluj la Sibiu şi Timişoara, ţin să accentuez că această mutare n'o înţelegem în sens geografic, ci istoric. Noi nu schimbăm numai un oraş ardelean cu alte oraşe din Transilvania şi Banat, ci părăsim o mentalitate spre a ne încadra în noul curs politic pe care l-a impus marea revoluţie la care asistăm.

APOSTOLATUL PROFESORILOR

Dacă în 1919, când mi s'a făcut cinstea să organizez Universitatea din Cluj, ceream profesorilor să facă apostolat de dascăli şi de cercetători ştiinţifici, ferindu-se de chemările ademenitoare al partidelor politice, azi le spun: voi, conducătorii spiritualităţii din Ardeal sunteţi datori să deveniţi cei mai aprigi propagandişti ai marei primeniri politice prin care trece ţara, să căutaţi să creaţi acea nouă formă menti, de care România are nevoie.

Ştiinţă şi politică de partid nu se putea face în acelaşi timp. Partidele politice au sterilizat nenumărate talente. Dar ştiinţa şi politica naţională nu se exclud ci se întregesc. Noi care n'am înţeles la timp că ceeace ni se părea, la elevii noştri, răzvrătire era de fapt entuziasm, trebue să îngrijim ca prăpastia, pe care un biurocratism academic o săpase între profesori şi studenţi, să înceteze. Cei ce vor izbuti să clădească poduri cât mai multe şi cât mai solide dela sufletele generaţiei bătrâne, vor avea mai mare merit decât cei ce vor scrie în izolarea camerei sau laboratorului lor, o carte mai mult sau vor face un curs bazat pe o bibliografie mai bogată.

O spune colegilor, la sfârşitul carierii lui unul, care în tot cursul activităţii sale de profesor şi cercetător şi-a impus sieşi şi a cerut elevilor săi o cât mai riguroasă documentare ştiinţifică şi a considerat orice contribuţie nouă a ştiinţii româneşti ca o victorie naţională. Sânt convins însă că mai mult decât o carte scrisă valorează în faţa studenţilor, care se îndreaptă cu toată încrederea vârstei lor spre dascăl, pilda unei vieţi curate şi a unei ţinute demne şi intransigente.

ASCULTAŢI PE BĂTRÂNI CU SUFLET TÂNAR

Iar vouă, iubiţi studenţi, care a-ţi înţeles chemarea vremii înaintea noastră, ţin să vă spun urbătoarele: „Bătrânii", despre care mulţi dintre voi aveţi o părere rea, au fost cei ce au sângerat pentru izbândirea României întregite. Ei şi-au dat tributul lor cu dragoste curată pentru neam. Dacă după ajungerea idealului n'au fost în stare să conceapă un nou ideal, e în firea lucrurilor. Cei douăzeci de ani dela Unire încoace au fost atât de sterpi nu pentrucă generatia mea a fost lipsită de dragoste de ţară, ci fiindcă s'a încăpăţânat să o conducă ţinând la distanţă pe tinerii, care aveau credinţa erei nouă ce începea.

Cu dragostea, care e principiul de bază al mişcării legionare, apropiaţi-vă de dascălii voştri, care nu au altă dorinţă decât să se primenească împreună cu voi şi să dea curăţeniei voastre sufleteşti temelia solidă a pregătirei profesionale şi dorul sacru de a descoperi adevărul ştiinţific.

V'o spune vouă unul, care, atunci când a trecut prin Cluj sicriul lui Moţa şi Marin, n'a considerat ca atâţi alţii din generaţia sa că sacrificiul lor a fost un gest inutil de fanatism, ci a crezut în „învierea prin moarte". De aceea a spus câteva cuvinte de bun rămas, în numele Universităţii, celui ce ca preşedinte al societăţii „Petru Maior", a fost un apostol al studenţimii clujene.

Când spiritul de sacrificiu legionăresc şi altruismul totalitar al lui Ionel Moţa vor însufleţi deopotrivă pe profesorii şi studenţii acestei Universităţi, atunci nu importă dacă vom sta câteva luni sau câţiva ani în adăpostul provizoriu dela Sibiu, căci atunci putem avea încredinţarea deplină că sântem folositori acestei ţări, Regelui care veghează cu iubire asupra ei, înţeleptului Conducător al Statului şi vrednicului conducător al Mişcării Legionare.

Trăiască M. S. Regele.
Trăiască Generalul Antonescu.

Cuvântarea d-lui general Ion Antonescu

Domnilor miniştri,
Domnule rector şi domnilor profesori,
Români, Legionari,

Din ceasul când Dumnezeu şi sfâşierea Neamului mi-au adus pe umeri răspunderea viitorului, azi este întâia oară când pun piciorul pe pământul Ardealului însângerat.

Deaceea, ca ostaş, ca român şi Conducător al Statului, — socotesc că nu-mi pot cinsti răspunderile, venind aci, decât îndreptând cel dintâiu gând, al meu şi al tuturora, spre toţi fiii Transilvaniei sbuciumate.

Ardeleni,

Fraţi dragi şi încercaţi,

Cugete risipite, vetre stinse şi trădate,

Români, smulşi din glia sfinţită de sudoarea muncii strămoşeşti.

Vouă, vă închin azi, toată durerea şi toată nădejdea mea.

Înţelegeţi-mă, înţelegeţi-mă.

In tăcerea noastră măsurată, ca şi în acţiunea noastră sinceră, demnă şi dârză.

Să nu vedeţi nici uitare, să nu aflaţi nicio îndoială.

Şi voi, Ostaşi Ardeleni, cari v'aţi părăsit tindele, trădând legea strămoşească a Sarmizegetuzei, să nu vă zdrobiţi inimile, pentru a lăsa să curgă seninul desnădejdii.

Toţi, trebue să aveţi încredere. Generalul Antonescu, în numele tuturor conştiinţelor, vă cere încrederea. Trebue să o daţi.

Nici eu, nici legionarii, n'am dat până acum o luptă de dreptate şi redeşteptare, pentruca să ne trădăm azi Ţara şi Neamul.

Noi plătim azi — greu şi aspru — greşelile trecutului.

In ostaş, care am luptat pentru graniţe şi pentru înălţarea Armatei — care am primit prigoana şi umilirea închisorii, fiindcă mă îndârjisem să apăr onoarea şi ostirea Ţării, — stau azi cu fruntea sus în faţa voastră Ardeleni şi stau azi cu fruntea sus şi în faţa acelora cari pândesc din umbră şi cu perfidie, vinovaţii de ieri, vinovaţii de tot ce s'a întâmplat, vinovaţii de totdeauna.

Odată cu mine şi Legionarii vă pot privi cu mândrie. Ardeleni, fiindcă, ani dearândul, au strigat că Neamul se prăvăleşte, şi-au dat tinereţea şi viaţa în lupta neegală, primind botezul morţii, — în frunte cu Comandantul Mişcării, Ardeleanul Horia Sima.

Vina nu e a noastră.

Vina e toată, numai a acelora, dela voi şi dela noi, cari au primit ca Ţara să se prăbuşească sau au dus-o în prăbujire.

Istoria pe ei îi va judeca, şi nu pe noi.

Noi, peste ei şi fără ei, ne facem azi datoria de a păzi Neamul şi de a-i reda liniştea, siguranţa şi puterea.

SA CAŞTIGAM INAUNTRU CE AM PIERDUT IN AFARA

Prin politica noastră, nouă şi demnă înăuntru leală şi sinceră, în afară, noi voim să dovedim tuturor că Poporul Românesc merită să fie privit cu adevărat un Popor stăpân şi sigur de dreptu-rile lui de ieri şi de totdeauna.

Prin unirea noastră frăţească şi îndurerată, prin fapta noastră clădităoare, să facem să câştigăm deocamdată înăuntru ceeace am pierdut în afară.

Prin afirmarea rosturilor noastre de viaţă, prin onesitatea noastră mândră şi dârză peste graniţe;

Prin credinţa noastră în dreptatea lumii noui ce va să vină, să ridicăm Neamul, să-i redăm onoarea şi încrederea drepturilor.

Aveţi încredere în noi şi în cei ce ne pot sprijini.

ŞCOLI MARI, POPOARE MARI

— In această reîntrupare a Ţării, Universităţile şi Universitarii au soartă de ziditori.

— Universităţile sunt pentru Naţiunile moderne, ceeace vatra antică şi focul ei sacru au însemnat pentru păgâna lume din răsăritul civilizaţiei.

— Universităţile trebue să fie făclia care despică drumul viitorului naţional; să fie emvonul **din care pornesc credinţele noui.**

— Universităţile trebue să fie pentru noi zidurile nevăzute ale veşniciei româneşti; iar pentru cei din afară, cetăţile adevărului, ale drepturilor şi mândriei naţionale.

— Toate popoarele, din toate vremurile, s'au înălţat, au devenit mari când au ştiut să-şi întemeeze şcoli mari.

Ştiţi ce a însemnat Universitatea germană şi italiană în unitatea şi desvoltarea Marilor lor Naţiuni.

— Sunteţi aci Universitate pribeagă. V'aţi pierdut leagănul gândului şi căminul cald al creaţiei.

Dar, aţi venit pe un pământ şi într'un oraş, care are un bătrân şi nepieritor titlu în spiritualitatea românească.

— Aci a învăţat şi de aci a pornit marele întemeetor de cultură, Gheorghe Lazăr, pentru a lega, peste munţi, cugetul latinităţii noastre.

— Aci, dela aşezământul religios al lui Mihai Viteazul, s'a implântat spiritul unităţii noastre morale, prin rădăcinile sfinte ale Bisericii.

— Dela Şaguna, până la cei de azi şi până la cei ce vor să vină, nimeni n'a mai clintit şi nu va clinti temeiurile noastre de credinţă în Dumnezeu şi în dreptatea lui.

Aci în Sibiu s'a întemeiat şi a strălucit bătrâna Societate „Astra", adunând cugetele ardelene şi întărind convingerile româneşti.

— Tot aci pe pământul Răşinarilor, s'a născut şi a trăit poetul păţimirii noastre.

Aci a suferit şi a cântat Octavian Goga, — în nepieritoarele lui versuri — codrii noştri verzi, câmpurile noastre de mătase, Jalea Oltului nostru, jalea caselor noastre, jalea de eri, jalea de azi — poetul sbuciumării şi nesfârsirii noastre, poetul, care nu-şi doarme somnul în pământul strămoşesc al Ciucei, ci veghiază.

(Sala întreagă se ridică şi păstrează câteva minute de pioasă tăcere).

ŞCOALA NEAMULUI

— Aţi pierdut, domnilor, o tradiţie, tradiţia Clujeană, dar aţi găsit aci, primitoare şi caldă, tradiţia întreagă românească.

— Vă rog s'o cinstiţi.

— O veţi cinsti dacă faceţi aci cu adevărat apostolat.

— Adevărata Universitate nu este numai şcoala cărţii, ci şi şcoala Neamului.

Ea zideşte nu numai cultura, dar înalţă şi încălzeşte conştiinţa naţională, prin cultul credinţei în Dumnezeu şi în puterile Patriei.

— Cultură fără suflet e ca soarele împânzit de nori. Luminează dar nu încălzeşte.

— A fi profesor înseamnă a-ţi aprinde în cuget jeratecul cunoaşterii şi al adevărului, nu numai a-l privi; înseamnă a-ţi împărţi cugetul, împărţind căldura credinţei; şi mai presus de toate înseamnă a-ţi arde sufletul, ca alţii să aibă lumina şi dogoarea lui.

— Fiţi profesori, Domnilor, dăruiţi-vă.

DATORIA STUDENŢILOR

Domnilor, Universitatea este şi şcoala vieţii şi şcoala lumii. Adevăratul profesor dăltueşte sufletele şi caracterele, ca sculptorul în piatră.

Prindeţi dalta domnilor profesori, şi tăiaţi în piatră caractere şi conştiinţe. Ţara le aşteaptă; Ţara are nevoe de ele. Numai prin ele. Numai prin ele putem ridica neamul.

— Inălţaţi pe acei cari, risipiţi în scopuri mărunte s'au îndepărtat dela datoria exemplului, au umilit caracterele şi au făcut şcoala linguşirii, a laşităţii şi trădării.

— Fiţi apostol. Numai aşa vă veţi cinsti locul de îndrumători spirituali ai Neamului.

— Iar voi studenţi dragi şi legionari, plini de râvnă, simţiţi-vă datoria.

— Sunteţi viitorul Ardealului Românesc. Pe umerii şi pe piepturile voastre se va rezema şi va trăi puterea Neamului.

— De mintea şi sufletul vostru atârnă viitorul Ţării.

— Aţi suferit v'aţi întunecat, v'aţi răsvrătit, v'aţi jertfit — pentruca sufletul Ardealului să fie zidit în dosul Căpitanului şi Ardealul să devină legionar. Fiţi mândri că comandantul Mişcării Legionare este fiul Ardealului.

— Aveţi însă azi de făcut mai mult: aveţi să ziditi.

— De entuziasmul şi deslănţuirea forţei voastre atârnă soarta românilor. Ea nu poate fi sigură şi mândră decât dacă uniţi forta cu înţelepciunea.

— Munciţi, munciţi, munciţi.

Din zorii zilii şi până în zorii viitorului.

Aplecaţi-vă puterea pe cărţi, oţeliţi-vă braţele, întăriţi-vă sufletele.

— Un neam poate fi redeşteptat prin viforul entuziasmului, dar nu poate fi înălţat decât prin dogoarea muncii şi patima răspunderii

— Neamul Românesc şi-a pierdut şi altădată graniţele; el a primit şi altădată ropotul cotropitilor.

— Sufletul şi conştiinţa lui nu au putut fi însă cotropite de nimeni fiindcă veac de veac, nenumărate veacuri, el a zidit pe mintea românească a generaţiilor care pe pământul Ardealului şi pretutindeni, au primit toate impilările şi toate umilirile dar au ştiut să ducă nestinsă lumina culturii şi credinţei româneşti.

— Jertfa lor vă este straje.

— Fapta lor vă este poruncă.

Făclia lor de eri este în mâinile voastre azi.

Cinstiţi-o.

— Intemeiaţi româneşte şi legionăreşte o tradiţie studenţească şi românească şi juraţi-vă să nu închideţi ochii cu acelaşi sufle tânăr de studenţi şi de români.

ALBA IULIA CETATEA INVAŢATURII ARDELENE

Pentrucă Ardealul nu trebue să aibă Universitatea lui pe drumuri de pribegie;

Pentrucă lăsând Sibiului rosturile sale duhovniceşti şi aşezările sale etnice şi comerciale, trebue să dăm totuşi Universităţii Ardelene zările sale proprii;

Pentrucă acolo unde este mintea, este şi puterea şi unde este unitatea sufletului să zidim Cetatea Culturii Româneşti, din Transilvania, la Alba-Iulia.

In Alba-Iulia marelui şi nepieritorului Mihai; în Alba-Iulia unirii şi a încoronării întregitoare a lui Ferdinand I şi a Reginei Maria, acolo va fi cetatea spirituală de peste Carpaţi, a Neamului lui Mihai I.

— Ne-o porunceşte trecutul şi umbrele lui sfinte.

Ne cheamă acolo viitorul.

Vom sprijini cu toate jertfele noastre această întemeere.

Fiindcă aşa răspunde un Neam întreg şi mândru la actele brutale de dărâmare ale altora.

Zidind cu spiritul

CUVÂNTAREA D-LUI PROF. P. P. PANAITESCU,

RECTORUL UNIVERSITĂŢII DIN BUCUREŞTI

Deschiderea unei universităţi, este un act de credinţă. Credinţă în puterile spirituale ale neamului, în continuitatea misiunii lui. Un popor care se gândeşte în primul rând la marile creaţii spirituale nu este un popor înfrânt. El păstrează idealul său intact, peste schimbările trecătoare ale momentului, peste durerile care nu i-au îndoit sufletul, dincolo de orizontul zilei de azi. Intocmai ca vechii ctitori de biserici voevodale ,cari ridicau din nou zidurile sfinţite şi dărâmate de urgia pustietoare a duşmanilor şi se închinau la piciorul altarului salvat dela pieire, aşa şi noi stăm azi în noule ziduri ale Universităţii Transilvaniei. Piciorul altarului sfinţit a rămas întreg, credincioşii întru spirit românesc s'au adunat din nou în jurului lui.

Noi credem în puterea culturii româneşti. Dacă graniţele politice nefireşti ne despart de fraţi iubiţi, dacă abia se mai aude plânsul lor din depărtare, cultura străbate şi unifică; ea ne-a ţinut din vremile mitropoliţilor drept credincioşi, cari scriau carte de învăţătură pentru întreaga seminţie românească, a cronicarilor cu grad legănat, a glasului de tunet a şcoalei Ardelene, care se auzea şi dincolo de munţi. Cultura noastră este însuşi sufletul românesc în formele sale cele mai alese ea, este o realitate care continuă. Rostul universităţii Ardelene este să păzească acest suflet românesc; în mâna ei ca unitatea spirituală a Românilor.

România Legionară e făcută din tradiţia străveche şi tinerete învingătoare. Ea crede şi luptă şi în această luptă, care e aceeaşi din veacurile trecute, a lui Horia, a lui Avram Iancu şi a tuturor eroilor până la Căpitanul nostru socoate o isbândă a credinţei în viitor redeschiderea universităţii ardelene la Sibiu. In Sibiul românesc, unde nu odată au răsunat copitele cailor domneşti şi roţile rădvanelor boereşti venite de peste munţi, e capătul drumului spre ţara de dincolo. Să nu uitaţi niciodată că inima de frate este aproape, v'o spun în numele Universităţii din Bucureşti.

IN NUMELE ACADEMIEI ROMANE

D. prof. Em. Racoviţă, membru al Academiei Române spune:

Vă prezint închinarea salutului Academiei Române şi urările sale de deplină ispravă în reînnoita aşezare ce cu atâta râvnă şi însufleţire au întreprins, în minunată solidaritate, profesorii şi studenţii Universităţii Daciei Superioare.

Academia Română nu putea să lipsească dela sărbătoarea de înaltă însemnătate culturală şi românească de azi. Doar de trei pătrare de secol în analele sale se aglindesc toate întâmplările fericite sau jalnice prin care a trecut neamul nostru. Chiar simbolic dela începutul fiinţării ei, căci tot poporul nostru cuprins între hotare politice şi cel de dincolo de aceste hotare a fost reprezentat printre membrii ei.

Sub imboldul râvnei patriotice şi al entuziasmului de care este stăpânită studenţimea noastră, deplină rodnicie a muncii inaugurate astăzi este asigurată.

Cu această convingere, în numele Academiei Române, mă asociez la strigătul dv.:

Trăiască Universitatea Ferdinand I.

Discursul d-lui ministru Tra'an Brăileanu

Evenimentele politice din ultima vreme au determinat mutarea Universităţii din Cluj la Sibiu. Nu cade în sarcina mea să judec asupra acestor evenimente; îşi spun cuvântul cei ce cunosc bine cauza lor şi au puterea şi vremea să întoarcă drumul istoriei spre împlinirea dreptăţii noastre.

Ca orice aşezare omenească şi Universitatea este legată de pământ, trebuie să fie întruchipată în materie. Dar dacă existenţa unei Universităţi trebue să se înfigă în pământ, esenţa ei nu aparţine materiei, ea este eternă ea este lumină care ţâşneşte din haos, este ştiinţa care trece la un popor din generaţie în generaţie şi dela un popor la altul până la sfârşitul destinului omenirii. Universitatea românească aşezată după Unirea cea mare la Cluj a fost nu semnul de trezire a ştiinţei româneşti în acele părţi ale României ci forma în care se cerea turnată de mult creaţia ştiinţifică a Românilor transilvăneni. Ştiinţa lor, fie că îmbracă umila haină a primelor învăţături creştine, trecute din tată în fiu, fie că, mai târziu cuprindea în scris şi tipar însemnări şi tratate istorice şi în timpuri noui cercetări ştiinţifice din toate domeniile, această ştiinţă a fost lungă vreme oprită să-şi găsească un sălaş, un atelier de muncă. Abia după Unire oamenii de ştiinţă din Transilvania, cei mai mulţi pribegi în Ţara liberă, au fost slobozi să se întoarcă la vatra lor şi împreună cu fraţii lor din toate părţile Tării să înjghebeze o Universitate mare, puternică prin roadele ce le-a dat chiar dela început, puternică prin numărul şi râvna studenţilor şi puternică mai ales prin spiritul larg de ospitalitate ce l-a arătat totdeauna faţă de asupritorii de odinioară.

Universitatea transilvăneană a fost nevoită să se mute de la Cluj la Sibiu. S'a mutat întreagă, cu puterea de muncă nu numai neştirbită ci sporită, hotărâtă să continue a împărtăşi lumina ştiinţei tuturor tinerilor al căror strămoşi au cuprins Ţara de la munţi până la Tisa, au brăsdat-o şi au apărat-o veacuri dearândul şi pe cari nicio furtună nu i-a urnit şi al căror urmaşi de nicio furtună nu se vor lăsa clintiţi din loc.

Cu largă şi limpede înţelegere a nevoilor acestei vremelnice mutări a Universităţii d. general Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a aprobat mai întâi suma de 52 milioane lei pentru adaptarea clădirilor puse tot de d-sa la dispoziţia Universităţii, a mai încuviinţat în urmă încă 5 milioane pentru cumpărarea unui imobil menit adăpostirii studenţilor, şi va mai aproba, dacă nevoia o va cere, bani pentru acest institut de cultură. D-sa a rupt dela armată două mari clădiri pentru a întări armata spirituală a Ţării ştiind că spada şi cartea fac puterea unui neam şi-l fac de neînvins.

Dar gândul său pătrunde şi mai departe. La Alba Iulia trebue să se ridice viitoarea cetate universitară românească, adânc săpată în pământ românesc şi înălţându-se falnică în văzduhuri, nu ca o sfidare şi provocare a unui vrăjmaş, ci ca o chemare pentru tinerii români de pretutindeni de a-şi îmbogăţi dar şi de a-şi întări sufletul pentru luptă acolo unde Mihai Viteazu a înfipt steagul său biruitor.

Gândul d-lui general Antonescu trebue prefăcut în faptă. Tehnicienii noştri să pornească a trage planurile iar la primăvară echipele de legionari să înceapă a scormoni pământul, a căra piatră şi cărămidă întru ridicarea casei lor de învăţătură.

Dar, cu toate mijloacele puse acum la dispoziţie, profesorii şi studenţii nu vor avea aici la Sibiu tot ce ar dori inima noastră să aibă. Vor trebui să fie răbdători şi să înfrunte cu bărbăţie toate lipsurile. O iarnă, scurtă sau mai prelungită cum o vrea Dumnezeu, dar una singură trebue să rabde. Să se gândească la răbdarea ostaşilor în lungul război din 1914-1918, în lipsurile şi primejdii neasemuit mai mari. Să-şi amintească de cel ce nu s'au încovoiat nici în închisori nici în faţa morţii, la tinerii, cari au petrecut lungi ani de pribegie câştigându-şi cu greutate o bucată de pâine. Priviţi la fraţii noştri cari au fost siliţi să lase casele lor, ogoarele lor, bisericile lor şi crucile de pe mormintele părinţilor lor şi uşoară vi se va părea toată greutatea ce vă aşteaptă.

Un marş pe drum înzăpezit, un cântec legionar aruncat în faţa viscolului te face să uiţi toate necazurile şi-ţi dă putere pentru învăţătură.

Legiunea trebue să învingă şi cu arma şi cu cartea!

Predica I. P. S. Mitropolit Nicolae Bălan

Lumina se numără între cele mai mari minuni ale lumii. Ea e cea dintâi faptă a lui Dumnezeu şi condiţia primordială a vieţii. Mişcarea, culoarea, viaţa, bucuria, tot ce formează conţinutul şi farmecul existenţii, vin deodată cu ea. Lumina este isvorul a toată cunoştinţa şi înţelegerea, a toată înţelepciunea şi dreptatea. Cu lumina s'a asemănat Mântuitorul când a spus despre sine: „Eu sunt lumina lumii, cel ce vine după mine nu va umbla întru întunerec, ci va avea lumina vieţii".

Lumina aceasta continuă şi azi să se răspândească pe toată întinderea pământului. Nu există pe pământ un colţişor măcar unde să nu fi pătruns o rază din ea. Hristos e cu adevărat, lumina lumii, a întregii lumi.

Dar mai mult decât întinderea luminii lui Hristos trage în cumpănă marea ei însemnătate pentru destinul lumii. Unde pătrunde ea, răsare o nouă viaţă în lume. Forţe noi şi necunoscute se împletesc în procesul vieţii, pe planul spiritual cu deosebire, de care sunt influenţate toate celelalte. Se întâmpănesc condiţii şi legi noui, o nouă realitate îşi face apariţia deodată cu lumina lui Hristos. O lume nouă răzbeşte ăintr'un ţinut misterios în lumea cea veche.

Dacă Hristos este lumina lumii şi lumina adevăratei vieţi, atunci fără de El nu putem trăi. Viaţa trăită în afară de lumina lui Hristos, este o agitaţie sterilă şi găunoasă care se prăbuşeşte curând în nimic. Cuvântul lui Hristos: „Eu sunt lumina lumii" **se tălmăceşte: Voi aveţi nevoie neapărată de mine; fără de mine nu puteţi găsi isvorul de unde să vi se adape o viaţă plină, adâncă, productivă, eternă. Eu vă sunt indispensabil duhul meu crează climatul de care aveţi nevoie pentru sufletele voastre. Nu umblaţi deci întru întunerec. Iar dacă sunt locuri întunecoase în apropierea voastră, inimi întunecoase împrejurul nostru, trebue să facem să pătrundă şi în ele lumina lui Hristos.**

LUMINA ŞI PUTEREA LEGIONARA

Zilele noastre simt într'un mod deosebit de puternic necesitatea intrării în sfera luminii lui Hristos. Medicina mai nouă foloseşte raze de înălţimi pentru a vindeca si întări viaţa trupului. Tot aşa sunt necesare raze din înălţimi, din lumina cerească a lui Hristos, pentru a întări sufletele de azi. Ne trebue o ridicare pe înălţimi către Hristos a conştiinţei neamului, după înfrângerile şi slăbirile ce le-a suferit în anii din urmă. Nu există o problemă mai mare în viaţa neamului nostru de azi ca aceea de a-i înoi puterile sufletului, de a-i înălţa conştiinţa lui morală, conştiinţa misiunii şi a destinului său în lume, de a-i întări încrederea nesdruncinată în forţele proprii şi în grija deosebită a lui Dumnezeu faţă de el. Opera aceasta pe cât de mare, pe atât de necesară, numai prin apelul necontenit la lumina lui Hristos o putem îndeplini. Prin Hristos am biruit necazurile grele ale veacurilor trecute. Când se pune azi problema înoirii noastre sufleteşti din adâncime, problema adunării de puteri uriaze, supraomeneşti, în sufletul neamului, pentru a putea învinge toată vrăjmăşia şi asprimea acestor timpuri, pentru a putea eşi birurilori din aceste grozave strâmtorări — simţim că ne trebue lumina lui Hristos. E o bucurie pentru noi să constatăm cum generaţia tânără de azi, generaţia legionară, este, pe cât de conştientă de marea problemă ce i-a pus-o destinul, de problema refacerii sufleteşti, tot pe atât de pătrunsă de convingerea că rezolvarea ei nu o poate obţine de cât prin lumina lui Hristos care s'a jertfit pentru mântuirea sufletească a omului.

Misiunea Universităţii în situaţia noastră de azi este să se apropie şi mai mult de durerile şi de aspiraţiunile neamului. Ea nu trebue să se închidă în turnul de fildeş al unei ştiinţe care n'are să spună nimic special şi întăritor neamului nostru în situaţia concretă în care se găseşte şi în care trebue ajutat şi întărit prin toate activităţile noastre. Realităţile mari şi profunde din viaţa unui popor nu pot fi percepute prin metodele laboratorului. De ele trebue să ne apropiem cu inima noastră iubitoare şi cu credinţa noastră fermă.

UNIVERSITATEA LUPTATOARE

Azi ne trebue o Universitate luptătoare în slujba înoirii sufleteşti a neamului şi a înfăptuirii aspiraţiunilor lui. Universitatea va înălţa conştiinţa naţională, va aprinde entusiasmul şi spiritul de jertfă al tineretului de elită care este încredinţat ei.

Cum am trăit în trecut, stăpâniţi de conştiinţa incandescentă că suntem plămădiţi pe acest pământ şi avem asupra lui un drept inalienabil — tot aşa şi azi când ne vedem într'o situaţie protivnică acestui drept, trebue să ne aprindem din nou flacăra conştiinţei depline a lui. Situaţia actuală poate să fie cum o fi, dar dreptul este irevocabil; el nu poate fi schimbat si abrogat de nimeni si de nimic pe lume. Iar dela luptă dârză şi neostenită pentru el nu ne poate opri nici o putere de pe lume. Universitatea trebue să fie în şirurile dintâi ale acestei lupte, fluturând sus steagul animator. Acestei lupte de reînfăptuire a dreptăţii ne vom închina cu toţii puterile până la ultima răsuflare. Toate energiile si străduinţele noastre, învăluite de dogoarea nobilă si străbătătore, ce o dă lupta pentru un ideal şi conştiinţa unui drept sfânt, le vom concentra si îndrepta spre această ţintă.

DISCURSUL D-LUI PRIMAR ALBERT DORR

In calitatea mea de primar al Municipiului Sibiu şi în numele populaţiei acestei vechi capitale a Transilvaniei, îmi revine plăcuta datorie, cu ocazia solemnităţii deschiderii Universităţii din Cluj, să aduc omagiile cele mai profunde, Conducătorului Statului Român d-lui General *Ioan Antonescu*, Şeful Mişcării Legionare d-lui Horia Sima, d-lui ministru al Educaţiei Naţionale, d-lui general comandant al Corpului VII Armată, d-lui comandant al trupelor germane precum şi tuturor autorităţilor şi personalităţilor vieţii publice din acest oraş, cari ne onorează astăzi cu prezenţa lor.

Salutul meu, de bine venit, acum se îndreaptă către Domnul Comandant suprem al Legiunei, camaradul Horia Sima. Simt o deosebită bucurie, să vă primesc în această cetate veche, nu numai în calitate mea de primar ci şi ca reprezentant al Mişcării Naţionale Naţional Socialiste, a tineretului german din acest oraş.

Teatrul acesta, în care sărbătorim astăzi deschiderea solemnă a Universităţii din Cluj, este construit şi înglobat în unul din bastioanele cele mai puternice ale fortificaţiilor vechiului Sibiu. Aceste fapte, constituie un adevărat simbol pentru noi, cari suntem sibieni şi pentru d-voastră, care aţi venit în mijlocul nostru, spre a Vă face interpreţi ai Ştiinţelor, spre binele tineretului şi a Naţiunii.

Fortificaţiile vechi, cari în secolele trecute au format un zid puternic de apărare, contra ori cărui pericol, care ameninţă cultura europeană, s'au prăbuşit. In locul lor, însă, se găseşte astăzi un factor mult mai puternic. Aceasta este spiritul de jertfă şi abnegaţie a unui tineret legionar şi naţional-socialist, care cu desăvârşita lui disciplină, a ştiut şi ştie să vegheze şi să fie apărător al culturii europene.

Acest spirit de jertfă şi de abnegaţie, însă singur nu este suficient. El trebuie să fie completat cu o a doua armă puternică: „Aceasta este ştiinţa şi spiritul de muncă şi de prestaţie".

DISCURSUL D-LUI VORMEA

PREŞEDINTELE CENTRULUI STUDENŢESC CLUJ

Din 1921 când Ion Moţa era preşedinte la Centrul Studenţesc „Petru-Maior" studenţimea a luptat până la 6 Septembrie 1940 pentru învierea neamului cu „perseverenţa apostolatului" (Moţa). Ani mulţi, ani grei, de umilinţe, silnicii şi mucenicii.

Ne-am vrut noi studenţii Clujului, „zidari de veacuri viitoare". In timp ce lumea îşi vedea de rosturile ei obişnuite, noi construiam pe planul eternităţii româneşti. Singura noastră dorinţă, singurul nostru gând era să fim „temelia de trupuri frânte şi suflete chinuite", (C.Z.C.) pentru o ţară pe care Moţa o visase „frumoasă ca un soare".

Pentru credinţa am fost scoşi de sub lege, am fost scoşi din Universitate. Am fost prigoniţi, schingiuiţi şi asasinaţi. Am plecat din Cluj în lanţuri acum doi ani; ne-am întors în Clujul evacuării. Se prăbuşea o lume; se părăseau averi, se părăseau măreţe realizări româneşti: palate, colegii şi clinici.

Cei care lucrau pentru neam şi pentru hotarele ţării fuseseră alungaţi din Cluj. N'am avut timp să ne ducem să ne închimăm la mormintele studenţilor Pop Ioan şi Lăscăianu Aurel condamnaţi la moarte şi asasinaţi mişeleşte la Apahia; n'am avut timp să ne întoarcem paşii acolo unde străjueşte căminul „Ardealul tânăr legionar", înălţat din „frânturi de stâncă" de legionarii lui Ion Banea. Clujul în care am zidit o parte din sufletul nostru, poartă azi nume strein. Sub povara amintirilor, rănile noastre sângerează şi'n sufletele noastre plutesc triste de Nicadori... Dar noi suntem învăţaţi să nu ne plecăm în faţa vitregiei vremurilor. Lupta noastră nu încetează niciodată — legionarul nu cunoaşte odihna decât în mormânt. Armele noastre, le cunoaşte o lume întreagă. Ele sunt spiritul de jertfă şi cinstea sufletească. Spunea Ion Moţa în „Cranii de lemn": „Spiritul de jertfă este esenţialul! Avem cu toţii la dispoziţie cel mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile şi mitralierele: este propria noastră cenuşe!".

Cu arma aceasta — cei morţi au adus Biruinţa Legionară, cu arma aceasta noi o vom menţine necompromisă şi nepângărită.

Cealaltă armă este cinstea sufletească.

Căpitanul nostru a luat drumul ocnei şi drumul mormântului pentrucă strigase unui om care reprezenta lumea veche: „Eşti necinstit sufleteşte". Cu spiritul de jertfă şi cinste sufletească la care adăugăm munca şi disciplina, deschidem acest început de veac nou. Să pornim cu toţii profesori şi studenţi înfrăţiţi de acelaşi ideal să construim pe planul eternităţii româneşti, pentru destinul împărătesc al neamului.

Sub semnul Biruinţii Legionare la comanda Generalului şi a Comandantului Horia Sima, studenţimea din Ardeal răspunde azi cum a răspuns şi eri, cum va răspunde totdeauna: Prezent.

Stăm gata de jertfă, stăm gata de moarte cu toţii" (C.Z.C.).

Trăiască Legiunea şi Căpitanul

Vizita MM. LL. Regele şi a Reginei Mamă Elena la Deva şi la Sarmisegetuza

*M.M. L.L. Regele Mihai şi Regina Mamă Elena, au fost găzduiţi Sâmbătă seara la prefectura jud. Hunedoara, un